

משב רוח

בצפון אירן, בבית בודד על חוף הים הכספי, חיה ילדה הקטנה בשם נאסים עם סבתא שלה. בימי מזג אוויר יפה נאסים יצאה לשחק בחוף הים. לא היו עוד ילדים בסביבה ונאסים שיחקה רק עם הבובה שלה.

מאת שטוסה נגהישירזי

איורים רוזיטה נגהישירזי

בוקר אחד יצאה נאסים לחוף. היא הרגישה בודדה ועצובה מאוד. התיישבה והתחילה בכות. קול הבכי שלה נשמע על החוף. פתאום רוח הסעירה את גלי הים. נאסים נבהלה. היא קמה והתחילה לרוץ הביתה. אבל משב רוח עטף אותה והרים מעל האדמה,, כמה שלא ניסתה לא יכלה נאסים להשתחרר. ואז שמעה קול שלחש לאוזנה: "ילדה קטנה, למה קראת לי?" נאסים מבוהלת שאלה: "מי מדבר אלי?" והקול המוזר ענה: "זה אני, משב רוח מהים. האם לא קראת לי?" "לא קראתי לך. בכיתי. תוריד אותי לארץ."

משב הרוח הניח אותה על החול ושאל: "אבל למה
בכית?"
נאסים כבר פחדה פחות וענתה "אין לי חברים. אין
אף אחד שישחק אתי."
ומשב הרוח אמר "את ילדה אמיצה. מה שמך?"
"נאסים" ענתה נאסים.
ומשב הרוח אמר: "אין לי עכשיו זמן, נאסים. אני צריך
להמשיך בעבודה שלי. אבל מעכשיו, אם תרצי למצוא
אותי בואי לחוף ותקראי לי שלוש פעמים. אבוא
מאיפה שלא אהיה" והוא נשב אל הים והסתלק.
נאסים לא האמינה. חשבה שהיא חולמת.

למחרת נאסים רצה אל החוף. הים היה שקט.
היא נעמדה קרוב למים וקראה: "משב רוח! משב רוח! משב
רוח!"

פתאום התרוממו הגלים בים והופיע משב הרוח.
נאסים קרא בשמחה "שלום משב רוח!"
ומשב הרוח ברך אותה ושאל "למה קראת לי?"
"סבתא הלכה העירה ואני לבד. אוכל להישאר אתך?"
"אני יוצא לטיול קצר. אם תרצי, אוכל לקחת אותך אתי."
"כן, בקשה. אשמח לבוא אתך" אמרה נאסים.
משב הרוח עטף והרים אותה ואמר: "עכשיו אביב והציפורים
נודדות. אני חייב להוביל אותן חזרה לארצות הצפון."
הוא הציג את נאסים לציפורים שעל החוף, והן בירכו אותה.
"אנו צריכים עכשיו לעבור לצד שני של הים" אמר משב הרוח
"כולכן מוכנות כבר?"

הציפורים היו מוכנות. נאסים עלתה על גבו של משב
הרוח והוא יצא מעל הים והציפורים אחריו.
ואז נאסים אמרה למשב הרוח "אולי תוכל להיות
למגלשת. הייתי שמחה לגלוש עליך יחד עם
הציפורים."

משב הרוח מיד הפך למגלשת שנעשתה הגבוהה
 והיפה שבעולם.
 נאסים גלשה עליה יחד עם הציפורים וצחקה בקול.
 אחרי שעברו לצד השני של הים נאסים נפרדה
 מהציפורים, ומשב הרוח החזיר אותה הביתה.

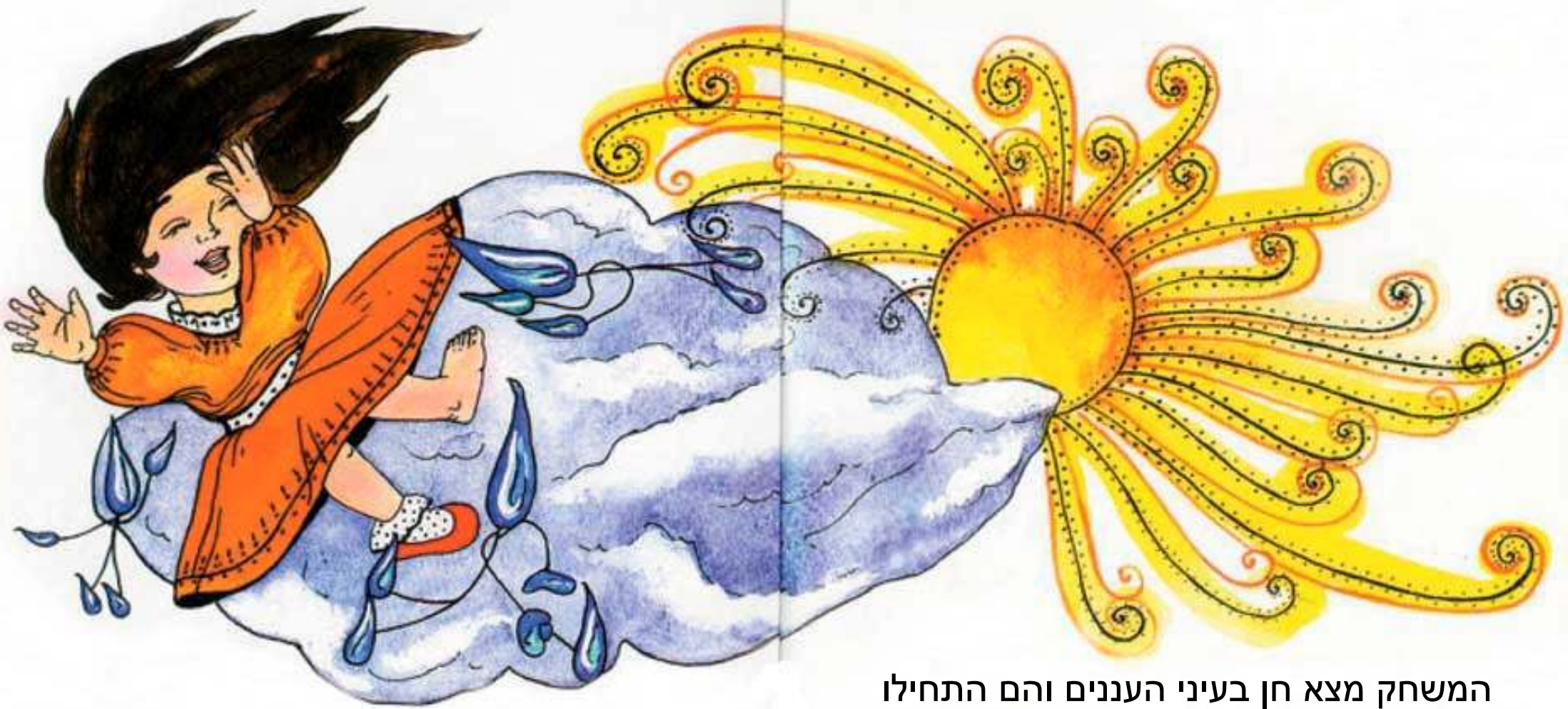
כמה ימים אחרי כן יצאה נאסים שוב לחוף,
קראה שלוש פעמים למשב הרוח. והוא בא
אליה מיד.

"שלום נאסים." אמר "היום אני צריך
לאסוף עננים. האם תרצי לבוא אתי?"
נאסים קפצה ברצון על גבו של משב הרוח
והם נעו לכוון העננים. משב הרוח הציג
אותה לפני העננים והם סובבו אותה מכל
הצדדים.

משב הרוח ביקש מהעננים למהר כי היער
הגדול היה כבר צמא מאוד וחיכה לגשם.
ואז נאסים הציעה תחרות. אמרה "הבה
תנסו להרים אותי משיותר גבוה. מי ירים
אותי הכי גבוה יהיה האלוף!"

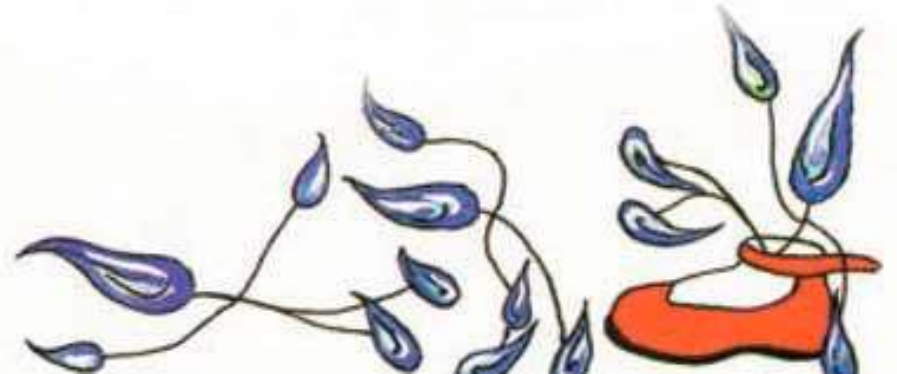

הוא פיזר אותם בהרים ומעל היער והעננים
הורידו גשם בכדי שהיער לא יהיה יותר צמא.
אחרי הגשם משב הרוח החזיר את נאסים
הביתה.

המשחק מצא חן בעיני העננים והם התחילו
להגביה אותה כמה שיותר וגם הקפיצו אותה
מזה לזה. נאסים צחקה בשמחה במשחק. ואז
משב הרוח אמר "הגענו כבר ליער. תתכוננו!"

נעשה חם יותר ויותר. נאסים לא הרגישה בכלל איך
עוברים לה הימים במשחק עם משב הרוח. הוא לקח
אותה לכל מיני מקומות מעניינים וכשלא היו לו
משימות שיחק אתה על חוף הים. היא ליטפה אותו
והוא סבב אותה כמו גלגל טוויה.

וכשלא היה לה חשק לשחק היא שכבה על החול
ומשב הרוח סיפר לה על המסעות שלו סביב העולם.

יום אחד נאסים באה כרגיל לחוף וקראה שלוש
פעמים למשב הרוח. הוא בא ואמר שהפעם
ייקח אותה למקום מיוחד. הם עברו מעל ההר
והיער והגיעו לשדה מלא כדורים לבנים. "זו
ארץ שן הארי" אמר לה משב הרוח. הרוח
הורידה הרבה כדורים לבנים מהגבעולים
שלהם והאוויר התמלא בהם.
משב הרוח בנה מהם כדור פורח והוביל בו את
נאסים סביב כל השדה הגדול.

"אבל אתה מלמד אותי יותר. בזמן שהתעופפתי אתך למדתי המון."
"אל תדאגי" אמר משב הרוח "כשתגמרי ללמוד בבית הספר תחזרי הנה. אני אמתין לך כאן."
"אתה מבטיח?" שאלה נאסים.
"אני מבטיח."
הוא הרים אותה שוב ולקח הביתה. הוריד אותה ליד הבית והסתובב כדי לחזור לים.

אך מצב רוח של נאסים לא היה טוב. משב הרוח שאל האם היא עייפה והיא ענתה בעצב "לא, אינני עייפה רק קצת עצובה. סבתא אומרת שסתיו כבר בא ואני צריכה לנסוע מכאן."
"מדוע?" שאל משב הרוח.
"סבתא אומרת שאני צריכה ללכת לבית הספר. כאן אין בית ספר ואני אסע העירה לדודה שלי."
משב הרוח צחק ואמר "בית הספר הוא מקום נחמד. שם תלמדי הרבה דברים חשובים."

ולפני שעזב הוסיף עוד "נאסים, אל תשכחי. בקיץ
הבא אחכה לך כאן בחוף ואז נוכל ללכת ביחד
לעוד הרבה מקומות יפים."

